

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 13.340 van 4 juni 2019
in de zaak A. 227.954/XIV-38.031**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kati Verstrep
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 april 2019, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 218.405 van 18 maart 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 30 april 2019 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Het door verzoeker met toepassing van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft devolutive werking en tengevolge daarvan heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te dezen met hervormingsbevoegdheid uitspraak gedaan over verzoekers asielaanvraag, zonder gebonden te zijn door de motieven van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hieruit volgt dat verzoeker, die ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd gehoord,

bijgestaan door zijn raadsman, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desgewenst nadere verklaringen kon afleggen ter staving van zijn voorgehouden geloofsverandering. Verzoekers stelling dat de aanvankelijk bestreden beslissing moest worden vernietigd en dat de zaak moest worden teruggestuurd naar de commissaris-generaal “om verzoeker de kans te geven verklaringen af te leggen” faalt derhalve naar recht.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker betwist als dusdanig niet de vaststelling in het bestreden arrest dat “wat betreft de amayeshkaart [...] deze als naam van verzoekers vader niet de naam van verzoekers vader vermeldt, doch wel de naam zijn oom”. Wat dat betreft is in het bestreden arrest dus geen uitlegging gegeven aan het voornoemde stuk die in strijd is met de bewoordingen of de inhoud ervan. Verzoeker geeft als reden voor de vermelding van de naam van zijn oom het feit dat zijn vader is overleden, doch dit heeft betrekking op de bewijswaarde van het stuk, die soeverein wordt beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter. Zoals hoger aangehaald, is deze beoordeling niet in strijd met de inhoud van het stuk.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. Verzoeker heeft tegen de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing dat “nergens uit uw dossier [blijkt] dat u uw tatoeages hebt laten aanbrengen vanuit een oprechte religieuze of politieke overtuiging” zodat “in alle redelijkheid van u [kan] worden verwacht dat u stappen onderneemt om de door u aangebrachte lichaamsversiering te bedekken met bijvoorbeeld kledij of een pleister, of zelfs al dan niet medisch, te laten verwijderen”, geen schending opgeworpen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) noch van artikel 22 van de Grondwet. Verzoeker toont ook niet aan dat hij daartoe niet in de mogelijkheid was, zodat hij die voorgehouden schending niet voor het eerst in de graad van administratieve cassatie vermag op te werpen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft te dezen enkel uitspraak gedaan over de vraag of verzoeker op grond van artikel 48/3 van de wet van

15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) als vluchteling kan worden erkend en of hem op grond van artikel 48/4 van die wet de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Vermits met het bestreden arrest geen uitspraak wordt gedaan over een verwijderingsmaatregel, kan verzoeker te dezen geen schending van artikel 3 van het EVRM invoeren.

De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Het middel is ook in die mate kennelijk niet-ontvankelijk vermits naast de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geen schending van een andere verdragsbepaling of daardoor beschermd recht wordt opgeworpen.

Verzoeker heeft in het verzoekschrift tot beroep aangevoerd dat zijn tatoeages “een uitdrukking van zijn gevoelens en emoties vormen” en dat het “bijgevolg niet [is] omdat een tatoeage niet politiek of religieus geïnspireerd is dat *ipso facto* kan besloten worden dat het redelijk is deze te bedekken of te laten verwijderen”. Net op grond van de vaststelling dat verzoeker slechts “vaagweg” verwijst naar zijn persoonlijkheid en levensinstelling, acht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het niet onredelijk om van hem te verwachten dat hij zijn tatoeages bedekt of laat verwijderen, “temeer nu een aantal van zijn tatoeages een uiting betreffen van zijn geloof in God, waarvan hij thans voorhoudt te zijn afgestapt”. Er wordt met andere woorden getwijfeld aan de door verzoeker gegeven motieven voor zijn tatoeages. Het is niet in strijd met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om van een vreemdeling wiens voorgehouden overtuiging (als aanhanger of net als afvallige van een godsdienst) ongeloofwaardig wordt geacht, te verwachten dat hij tatoeages bedekt of bedekt houdt om problemen te vermijden. Dit geldt *a fortiori* voor de tatoeage die volgens het bestreden arrest als een uiting van zijn geloof in God kan worden beschouwd.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

BESLUIT:

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier juni tweeduizend negentien door:

Carlo Adams, staatsraad,
bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams